

La Botoșani, toată lumea mulțumită

Gala internațională a recitalurilor păpușărești de la Botoșani (1-3 iunie) a coincis cu sărbătorirea a 50 de ani de la înființarea Teatrului „Vasilache”. Și s-au strâns la un loc actori păpușari, regizori, directori de teatre, alături de ospitalierele gazde.

S-au reunit trupe din România, Bulgaria și Elveția. Cred că principala problemă cu care s-au confruntat organizatorii, dar și juriul (format din Liviu Steciuc, Eustațiu Gregorian și Oana Leahu) a fost aceea a definirii recitalului, a delimitării granițelor lui. În afara Teatrului „Țândărică”, prezent cu *Faust*, un spectacol realizat integral de cei trei interpreți, și a artiștilor elvețieni, celelalte trupe au adus reprezentații cu puțini actori, unele destul de slabe și unde animația era doar un pretext oferit actorilor pentru a cânta, a dansa, a „ieși” față de cortină, paravanul fiind un accesoriu de mult uitat. Putem vorbi de recital? Da, dacă ar fi de măiestrie interpretativă! Nu însă când trei actori joacă pe textul scris de cineva, în regia semnată de altcineva, pe muzica cuiva, în scenografia altcuiva. Dilema recital – spectacol cu puțini actori nu o putem elucida pe loc, așa că mai bine mergem mai departe.

Scenă din *Ivan Turbincă* după Ion Creangă.

Teatrul de păpuși „Vasilache” din Botoșani a prezentat spectacolul *Poveste cu Scufița Roșie*. O deviere de la povestea clasică, în care *Scufița* este un ursuleț, lupul este fiul lupului din clasică schemă, dar regizorul Valentin Dobrescu a reușit să nu-i deruteze pe copii prin „citirea” sa, ci să le capteze atenția prin păpuși interesante, prin ritmul antrenat al derulării acțiunii.

Teatrul de păpuși din Târgoviște (Bulgaria) a adus în fața publicului povestea lui *Nastratin Hoge* și a lui *Petăr cel șiret*. Îmbinarea dintre grotesc, estradă și cabaret cu folosirea păpușilor tradiționale a dus la un spectacol plăcut.

Cei doi interpreți ai spectacolului *Dindi, micul dinozaur*, prezentat de Teatrul „Pepino” din Niș (Iugoslavia) au consumat multă energie într-o poveste simplă despre prietenie și singurătate, care nu s-a remarcat prin nimic deosebit, dar care a primit un premiu pentru debut.

Teatrul „Așchiuță” din Pitești ne-a prezentat *Peronul cu vise scris*, regizat și interpretat de Nicolae Bănică (alături de Adriana Tănăsescu și Gabriela Roșu). Numere muzicale cu obiecte animate, corect mânuite și atât.

Teatrul pentru copii și tineret de animație „Vasile Alecsandri” din Bacău ne-a încântat cu al său *Ivan Turbincă*. Laurențiu Budău, regizor și interpret, a găsit soluția ideală pentru a spune ceva ingenios despre soldatul dat afară din armată, refuzat și de Rai și de lad și de Moarte, dar cu un suflet mare. Interesante măștile, costumele și decorul simplu, dar sugestiv, semnat de Edi și Liliana Lașoc. Mihai Chihai, în rolul principal (răsplătit cu Premiul de interpretare) s-a dovedit deosebit de volubil, cu o poftă de joc debordantă, cuceritor printr-un haz enorm. L-a secondat cu succes Marian-Puiu Gheorghiu. *Ivan Turbincă* a primit Premiul I.

Spectacolul Teatrului de marionete din Arad, *Zâna lacului*, adaptarea unei cunoscute povești pentru copii, făcut pentru a fi prezentat și în spații neconvenționale, a arătat altfel jucat pe scenă, nu în plin soare ca cel vizionat în Piața Primăriei din Arad, în cadrul Festivalului Euromarionete.

Faust prezentat de Teatrul „Țândărică” din București, jucat de Gabriel Apostol, Ioan Brancu și Mariana Zaharia a întrunit adevizuna juriului și a primit Marele Premiu pentru că a însemnat altceva: este o creație colectivă, o demonstrație de virtuozitate păpușărească, un exercițiu util care poate să crească de la o reprezentație la alta.

Teatrul „Luceafărul” din Iași a adus *O rază de soare* (prezentat și în microstagiunea bucureșteană), spectacol ce s-a remarcat prin faptul că prezintă marionete cu fire (gen pe cale de dispariție), dar și prin știința manuirii. Actrița Doina Iarcuczewicz a fost distinsă cu Premiul de interpretare.

Cei care au încheiat Gala recitalurilor au fost actorii de la „Pannalal's Puppets Théâtre” din Elveția, Tina și Michel Perret-Gentil cu spectacolul *Rebetico*, o călătorie muzicală în Grecia Orientală, căruia i-a lipsit o unitate stilistică, o idee clară, dar a plăcut printr-o serie de efecte vizuale, tehnice.

Gala s-a terminat, nici unul dintre participanți nu a plecat cu mâna goală. Cred că soluția de a premia tot, doar de dragul de a nu supăra pe nimeni, nu este o soluție benefică pentru a înlătura starea de mediocritate în care se scaldă unele teatre de animație.

Una peste alta, am întâlnit la Botoșani oameni entuziaști conduși de Valentin Dobrescu, care se luptă cu greutățile financiare, dar care nu și-au acordat vreun mare premiu, doar pentru că sărbătoreau cinci decenii de activitate, cum se întâmplă pe la alte festivaluri, pentru că bunul simț și recunoașterea valorii altora crimează.